

HỒI THỨ BẢY

BÓNG MA TRÊN THÁI HỒ

Thiếu nữ áo đỏ cười hỏi:

-Bạn nhận xét tử mỉ thực. Chả hay quý tính danh của bạn là gì?

Độc Cô Sách đang định trả lời, bỗng cảm thấy phía sau có luồng gió mạnh lấn át tới, chàng vội tránh ngay ra ngoài xa mấy thước và quay đầu lại nhìn mới hay, người tấn công lén mình là một thiếu nữ mặc áo đen rất lớn rộng vì trên mặt che bằng một miếng lụa đen nên không trông thấy mặt của nàng ta, cũng vì vậy mà không biết tuổi tác của nàng ra sao?

Thiếu nữ áo đỏ thấy thiếu nữ áo đen đã về tới, liền mỉm cười nói:

-Tiểu muội, bạn này là đệ tử của chủ trì ngôi chùa Vô Cấu này đây. Chủ trì ngôi chùa này là Nhơ Bản thượng nhân. Bạn này cả nhân phẩm lẫn võ công đều khá cao siêu, chúng ta có nên thử tài bạn ấy không? Nếu bạn ấy vui lòng gia nhập nhóm của chúng ta thì chúng ta thâu chàng nhập bọn luôn. Dù hoả hầu và công lực của chàng có non kém đi chẳng nữa cũng không sao, chúng ta sẽ thủng thẳng huấn luyện cho.

Độc Cô Sách thấy nàng ta khen ngợi mình trong lòng mừng rỡ thềm nhưng khi nghe thiếu nữ ấy bảo định tuyển mình gia nhập nhóm của họ, chàng giật mình kinh hãi và nghĩ bụng:

-"Tại sao hôm nay ta lại gặp nhiều chuyện quái lạ như thế? Chả lẽ đối phương cũng như Bạch Phát Quỷ Mẫu, định kén ta làm rể chăng?"

Thiếu nữ áo đỏ nói xong không nghe thiếu nữ áo đen trả lời, ngạc nhiên vô cùng quay đầu lại nhìn, mới hay nàng nọ đang trở mặt lên nhìn Độc Cô Sách. Nàng liền cười và hỏi tiếp:

-Tiểu muội quen biết bạn này chăng?

Thiếu nữ áo đen lắc đầu cất giọng lạnh lùng đáp:

-Em không quen biết y bao giờ cả, ai lại thềm biết đệ tử của hoà thượng nhơ bản làm chi.

Độc Cô Sách liền nghĩ bụng:

-"Thiếu nữ áo đen này đã là tiểu muội của thiếu nữ áo đỏ như vậy tuổi của nàng chắc cũng còn trẻ lắm, nhưng sao giọng nói của nàng lại lạnh lùng như thế?"

Thiếu nữ áo đỏ vừa cười vừa hỏi:

-Ngu tử thấy tiểu muội cứ trở mặt nhìn người ta như vậy, mới tưởng tiểu muội quen biết chàng ta từ trước.

Thiếu nữ áo đen vẫn lạnh lùng đáp:

-Vì thấy tử tử muốn lựa chọn y, nên tiểu muội mới phải ngấm nhìn để xem y có đủ tư cách nhập tuyển không đấy chứ.

Vì lần trước thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu định lựa mình làm con rể bây giờ lại nghe thấy hai nàng này nói như thế, tất nhiên chàng phải liên tưởng tới chuyện đó, nên hai mắt chàng đỏ bừng, tai nóng hổi và nghĩ thầm:

"Phen nà mình về chưa phải là về yết kiến sư phụ mà lại là về lấy vợ, thế nào cũng bị một phen rắc rối lôi thôi mới có thể giải thoát được".

Ngờ đâu chàng đã nghĩ lầm. Thiếu nữ áo đen nghe thiếu nữ áo đỏ nói xong liền lắc đầu thủng thẳng đáp:

-Tiểu muội không ưng người này, trông bề ngoài của y tuy rất nhân hậu thực, nhưng bụng dạ của y lại gian trá vô cùng, nên tiểu muội cho y không phải là người tử tế gì đâu.

Mấy lời mỉa mai nói xấu ấy khiến Độc Cô Sách tức giận vô cùng, nhưng vì chàng thấy sự gặp gỡ này rất quái đản, muốn tìm cho ra manh mối nên chàng phải cố nén lửa giận mà gượng cười hỏi:

-Sao cô nương lại khinh thị tại hạ như vậy? Chẳng lẽ cô nương lại trách chủ nhân này tiếp rước khách thiếu lịch sự chăng?

Thiếu nữ áo đỏ nhìn thiếu nữ áo đen và nói tiếp:

-Tiểu muội của chúng ta cũng chẳng phải là người hiền lành nhân hậu gì, hà tất phải lý đến vấn đề bề mặt trung hậu trong lòng gian trá của bạn này làm chi? Chúng ta chỉ cần biết võ công của chàng ta cũng khá, không đến nỗi làm lụy chúng ta thì ta có thể lôi kéo chàng nhập bọn được. Hiền muội nên nhớ hồi kỳ của Thiên Nam Đại hội đã quyết định rồi, con số chín người của chúng ta cần phải gom cho đủ số vào trước hội kỳ, như vậy thanh oai mới có thể phát huy được và có thể dọa nạt cho bọn hào hùng ở Hắc Bạch hai đạo trong võ lâm đến mất hết hồn vía được.

Cái câu "con số chín người" mà thiếu nữ áo đỏ vừa nói đó, đã làm cho Độc Cô Sách càng kinh hãi thêm. Chàng liền nhìn thiếu nữ áo đỏ với vẻ mặt ngờ ngác hỏi:

-Có phải cô nương họ Đinh đấy không?

-Hiền muội thấy không? Ngu tử bảo người này khá có sai đâu? Bạn ấy đã đoán ra được họ của ngu tử, có lẽ bạn ấy còn biết chút ít Gia Cát thần số nữa cũng nên?

Thiếu nữ áo đen cười nhạt đáp:

-Tiểu muội không những không ưng, mà còn ghét hận y nữa là khác!

Độc Cô Sách thấy đối phương đúng là họ Đinh liền liên tưởng đến hồi nãy mình thấy nửa mặt nàng ta nhăn nheo tóc bạc, nửa mặt xin đẹp tóc đen, nên chàng không đếm xỉa đến lời nói khinh bỉ của thiếu nữ áo đen mà đã vội chấp tay chào và hỏi thiếu nữ áo đỏ tiếp:

-Tại hạ đường đột thỉnh giáo cô nương thêm một câu nữa chẳng hay từ nay tại hạ nên xưng hô ngài là bà hay cô nương?

Thiếu nữ áo đỏ vừa cười vừa đáp:

-Bạn gọi tôi là bà tôi cũng không giận và bạn gọi tôi là cô nương, tôi cũng không lấy làm mừng.

Độc Cô Sách nghe đối phương trả lời như vậy biết ước đoán của mình không sai tí nào và mới hay mình đã gặp hung nhân tuyệt thế nên chàng vội vận công lực ngầm để đề phòng có sự đột biến, rồi chàng mới kêu "ò" và nói tiếp:

-Thế ngài là Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương, tiếng tăm đã lừng lẫy đại giang Nam Bắc vào hồi ba mươi năm về trước đấy?

Thiếu nữ áo đỏ khẽ gật đầu đáp:

-Thiên hạ đã có câu: "Nghìn vạn thiếu nữ đương thời, mấy ai đã xinh bằng nửa mặt của Từ Phi". Tôi chính là Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương, nhưng bạn có biết ở trước mặt ta mà gọi danh hiệu của ta ra như thế, là đã phạm đại kỵ rồi không?

Đã biết rõ lai lịch của đối phương rồi. Độc Cô Sách lại thản nhiên đứng vững như một khoảng núi, mỉm cười hỏi:

-Phạm đại kỵ thì sao?

-Bất cứ người nào phạm phải kỵ huý của ta thì chỉ có hai lối đi thôi.

-Ngài cứ cho biết hai lối đi ấy, để tại hạ lựa chọn?

-Lối đi thứ nhất, là bị chết dưới Cửu độc thần công của ta, xương thịt râu tóc đều hoá thành một đồng nước vàng.

Độc Cô Sách vội lắc đầu vừa đỡ lời:

-Sâu bọ cũng còn muốn sống, huống hồ là con người. Con đường thứ nhất hãi hùng quá có lẽ không ai dám đi đâu. Xin cho tại hạ biết nốt con đường thứ hai thế nào.

-Con đường thứ hai thì dễ lắm, chỉ cần phục tùng mệnh lệnh của ta.

-Mệnh lệnh gì thế?

-Trước kia ta vẫn thường ra lệnh cho đối phương phải hầu hạ ta một đêm, nhưng bây giờ ta có Thất muội mới kết giao ở đây, ta không tiện bảo người làm việc ấy.

Độc Cô Sách đã hiểu ý nghĩa câu hầu hạ một đêm là gì rồi, nên chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, trống ngực đập rất mạnh.

Ngọc Sương vừa cười vừa nói tiếp:

-Huống hồ ta thấy thần thái, khí vũ của người và khinh công thân pháp mà người vừa biểu diễn hồi nãy, đủ thấy người cũng là người có võ công thượng thừa, cho nên chỉ muốn bạn gia nhập nhóm của chúng ta và làm Bát đệ cho chúng ta thôi, chứ không bắt bạn phải hầu hạ một đêm như ta vừa nói nữa.

Độc Cô Sách đã biết rồi, nhưng vẫn cố ý hỏi:

-Nhưng minh hữu của ngài là những ai?

Ngọc Sương ngạc nhiên kêu "ủa" rồi đáp:

-Bạn đã biết cái tên Cửu Độc Từ Phi của ta thì đáng lẽ phải biết chuyện của Hoàn Vũ Cửu Sát đã làm đảo lộn càn khôn vào hồi ba mươi năm về trước chứ?

Độc Cô Sách vẫn giả bộ làm ra vẻ ngỡ ngác mà chỉ gượng gật đầu thôi.

Ngọc Sương lại nói tiếp:

-Trong chín anh em của chúng ta vì có ba người năm xưa bị bọn hắc đạo tặc giết hại, vì thế bây giờ mới phải đi khắp các nơi tìm kiếm hảo thủ để bổ túc con số Cửu sát ấy, rồi triệu tập Thiên Nam đại hội ở trước mặt quần hùng của võ lâm, thanh toán món thù cũ với hai tên Đại Bi Đầu Đà và Nam Môn Vệ.

Độc Cô Sách lại cố ý hỏi tiếp:

-Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ đều được thiên hạ xưng là Thích Đạo Song Tuyệt đã lừng danh lâu năm rồi, chả lẽ đến nay hai vị ấy vẫn chưa phi thăng hay sao?

Thiếu nữ áo đen dùng giọng mũi khê kêu "hừ" một tiếng, Đinh Ngọc Sương lại hậm hực nói tiếp:

-Năm xưa trong bọn kẻ thù của chúng ta có tên giặc sói đầu Đại Bi với tặc đạo Nam Môn Vệ là chưa chết thôi, nhưng tung tích của hai tên ấy bí ẩn lắm, nhất thời rất khó tìm kiếm chúng. Cho nên chúng ta mới quyết tổ chức Nam Thiên đại hội, gửi thiệp đi khắp giang hồ, như vậy hai tên kia dù có ẩn núp kín đáo đến đâu, cũng phải lộ mặt ra.

Độc Cô Sách khê thở dài và nghĩ bụng:

-"Việc thiên hạ lắm lúc rất kỳ diệu, như Đinh Ngọc Sương tìm đâu cũng không thấy ân sư của ta, ngờ đâu chỗ ở tạm của y thị đây lại là ngôi chùa của ân sư mình đã tham thiền trên ba mươi năm nay rồi".

Thiếu nữ áo đen lẳng lặng nghe hai người nói chuyện tới đây, liền lạnh lùng xen lời nói:

-Đình tử, y vẫn chưa nhận lời tham gia vào minh ước của chúng ta, sao chưa chỉ tử đã vội cho y biết nhiều chuyện bí mật như thế? Chả lẽ tử không sợ y tiết lộ tin tức đó vào tai Đại Bi hoà thượng với Nam Môn đạo sĩ, rồi họ chuẩn bị trước thì sao?

Ngọc Sương lắc đầu đáp:

-Thất muội quá lo đấy thôi, nếu bạn này không chịu gia nhập minh ước của chúng ta, thì khi nào ta lại để cho bạn ấy sống sót ra khỏi chùa Vô Cấu này?

Nói xong, y thị lại nói với Độc Cô Sách:

-Người trong võ lâm nhận thấy được gia nhập minh ước của nhóm Hoàn vũ cửu sát chúng ta là cả một vinh dự, ta chắc không khi nào, bạn lại có hành động không biết điều như Thất muội nói đâu.

Độc Cô Sách biết trận ác chiến sắp sửa xảy ra nên chàng ngấm ngầm vận công lực vào hai cánh tay và trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười đáp:

-Thất muội của nàng đoán đúng đấy, tại hạ quả thực là người không biết điều. Vì tại hạ không muốn bỗng dưng lại dây dưa vào cái chữ Sát mà ngài vừa nói đó.

Ngọc Sương không ngờ chàng ta lại trả lời như thế, liền ngạc nhiên hỏi lại:

-Chả lẽ bạn không sợ Cửu Độc Thần Công của ta xương thịt, râu tóc sẽ bị hoá ra đồng nước vàng hết hay sao?

Độc Cô Sách vẫn thản nhiên đáp:

-Tại hạ nhận thấy Cửu Độc Thần Công của ngài chưa chắc đã lợi hại như ngài vừa nói.

Ngọc Sương cả giận cười khẩy nói tiếp:

-Bạn muốn ném mùi vị Cửu Độc Thần Công của ta không?

Nói xong y thị liền giơ chưởng lên đẩy mạnh ra một thế, đã có một luồng gió nóng hổi và một luồng gió lạnh như băng tuyết kèm theo mùi tanh hôi nhằm Độc Cô Sách lần át tới.

Độc Cô Sách thấy gan bàn tay phải của y thị đỏ như lửa còn gan bàn tay trái thì lại trắng như tuyết, mới biết đối phương quả có lực bàng môn rắc ác độc. Khi nào chàng lại đường đột chống đỡ, nên chàng vội giở thế Vạn Kiếp Giai Không trong Đại Bi Cửu Thức mà ba mươi năm gần đây Đại Bi Tôn Giả mới sáng tạo ra, chuyên môn dùng để thoát hiểm, nên chỉ thấy thắp thoáng một cái, chàng đã lướt ra khỏi vòng chưởng lực của đối phương ngay.

Ngọc Sương có ý muốn lôi kéo chàng nhập bọn, nên y thị không giở toàn lực ra tấn công nhưng y thị không ngờ chàng ta lại ung dung lướt ra khỏi chưởng phong của mình một cách chớp nhoáng như vậy.

Tuy y thị không nhận ra được thân pháp Vạn Kiếp Giải Không là một trong Đại Bi Cửu Thức củ Đại Bi Tôn Giả mới sáng tạo, nhưng y thị vẫn nhận ra thân pháp này thuộc về tuyệt nghệ của thiên tôn, y thị liền cười khẩy một tiếng và hỏi tiếp:

-Bạn ăn mặc nho sinh, lại tinh thâm võ công của Phật học quả thật không phải là một tay thường tục. Chẳng hay bạn có dám cho ta biết tên họ và lai lịch không?

Khi nào Độc Cô Sách chịu thổ lộ tên họ và lai lịch thật của mình cho đối phương biết, nên chàng nghĩ ngay ra một cái tên họ khác mà ung dung trả lời rằng:

-Tại hạ là Mộ Dung Bích, võ học của mõ là tự nghiên cứu ra chứ không có thầy nào dạy cả.

Ngọc Sương lại định tấn công tiếp thì thiếu nữ áo đen đã vội xen lời nói:

-Ngũ tử dùng Cửu Độc Thần Công giết người để lại vết tích thậm chí còn tiết lộ cả lai lịch và mưu mô của chúng ta nữa, chi bằng để tiểu muội ra tay cho tên không biết điều và đã biết rõ bí mật của chúng ta này xuống dưới âm ngay có phải là hơn không?

Ngọc Sương từ từ thu chưởng lại gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Như vậy cũng được! Tuyệt thế thần công của tiểu muội đã luyện thành công giết người quả không có một chút hần tích nào hết.

Độc Cô Sách nghe thiếu nữ áo đen nói như vậy liền hoài nghi ngay, vì chàng nhận thấy giọng nói của nàng ta không những rất lạnh lùng mà còn hơi quen thuộc, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải?

Thiếu nữ áo đen thấy Ngọc Sương đã tán thành ý kiến của mình, liền từ từ tiến tới giờ hai tay áo rộng lên, để lộ hai chiếc tay trắng như tuyết, quả thực hai tay của nàng ta trắng một cách khác thường không có một chút sắc máu nào hết.

Độc Cô Sách trông thấy hai bàn tay của nàng liền giật mình kinh hãi và ngẩn người ra ngay, vì chàng thấy đôi tay của nàng nọ đã liên tưởng ngay đến Ôn Băng, người mà mình ngày đêm nhung nhớ và cũng ăn năn hối lỗi với nàng ta nữa.

Vì da của Ôn Băng trắng như tuyết như băng như ngọc, như ngà, nhưng lại không có sắc máu nên khi ở trong sơn cốc núi Đại Hán Dương mình đã nói với chị họ tặng cho một cái biệt hiệu là Ngọc Mỹ Nhân.

Bây giờ chàng lại trông thấy hai bàn tay trắng không có sắc máu này xuất hiện ở trước mắt nên chàng mới hoài nghi và nghĩ bụng:

-"Chả lẽ thiếu nữ áo đen là thất muội của Ngọc Sương đây lại chính là Ôn Băng? Thảo nào giọng nói của nàng lạnh lùng như băng tuyết mà lại có vẻ quen thuộc như thế...?"

Tuyệt thế danh gia đấu với nhau bất cứ một bên nào cũng không thể sơ xuất được, người nào để cho đối phương ra tay tấn công trước là người ấy sẽ nắm phần bại ngay.

Thiếu nữ áo đen thì ra tay nhanh như điện chớp mà Độc Cô Sách thì lại đứng ngẩn người ra nghĩ chuyện xưa. Chàng chưa nghĩ dứt, thì đã thấy đôi bàn tay trắng như ngọc nhằm hai bên hông mình điểm tới rồi.

Độc Cô Sách giật mình kinh hãi, vội nhảy sang bên tránh né, nhưng thiếu nữ áo đen đã được đứng vào nhóm Cửu Đại Hung Tà, thì võ công của nàng ta ắt phải lợi hại, khi nào nàng để cho Độc Cô Sách tránh thoát được một cách dễ dàng như thế, nên Độc Cô Sách vừa lui được ba thước thì nàng đã tiến tới gần giờ hai ngón tay lên nhằm yếu huyệt ở dưới hông của chàng điểm tiếp nhanh như điện chớp.

Đại Bi Thần Công của Độc Cô Sách vốn dĩ là một tuyệt học hộ thân rất kín đáo và công hiệu không thể tưởng được, nhưng chàng đã thất cơ, trong lúc cuống quýt này, muốn điều công vận khí để chống đỡ thế công của đối phương, thì làm sao kịp được.

Nên chàng đã thấy dưới hông bị điểm một cái người đã không cử động được và mồm cũng không sao nói được, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Chàng liền kinh hoảng nghĩ bụng:

"Nếu ta không nhanh chân lui về phía sau tránh ra nửa bước, thì đã bị thiếu nữ áo đen này điểm trúng Thiên Tàn trọng huyết, không những võ công bị phế hết, mà nửa tiếng đồng hồ sau máu trong người ta sẽ đặc lại mà chết."

Nghĩ tới đó chàng cảm thấy mình rất may mắn, nhưng đồng thời chàng cũng rất đau lòng và nghĩ tiếp:

"Nếu mình bị điểm trúng Thiên Tàn trọng huyết đối phương thế nào cũng đắc trí bỏ đi, như vậy mình lại còn được chết một cách sạch sẽ. Bây giờ người ta không thể cử động được mồm không nói được như thế này thì hai hồng phấn ma đầu khi nào chịu buông tha ta. Không giết ta sẽ chịu nhục nhã đến mức độ nào!"

Lúc này chàng chỉ muốn chết quách đi cho rảnh, nhưng chàng lại muốn trước khi thiếu nữ áo đen ra tay giết mình, làm thế nào mà mình lột được mặt nạ của nàng ra để xem nàng là ai? Nàng có phải là Ôn Băng cô nương mà mình đã ước đoán không? Nếu quả thật là nàng ta, mình có lỗi với nàng như vậy, dù có chết ở trong tay nàng cũng đáng lắm rồi.

Nhưng nguyện vọng của chàng không thể nào thực hiện được! Thiếu nữ áo đen điểm trúng yếu huyết của chàng xong liền thâu tay lại vừa cười khẩy hỏi Ngọc Sương rằng:

-Chị xem Thất Xảo Thiên Ma Chỉ Pháp của tiểu muội ra sao? Mới đầu có một hiệp mà đã điểm trúng Thiên Tàn trọng huyết của y rồi.

Ngọc Sương nhìn Độc Cô Sách lạnh lùng hỏi:

-Mộ Dung Bích, người đã chịu nghe mệnh lệnh của ta chưa? Phải biết Thiên Tàn trọng huyết của nười đã bị điểm, người sẽ đau khổ vô cùng, chỉ một lát nữa, huyết mạch bế tắc, lúc ấy dù có muốn cứu người cũng đã muộn rồi.

Tuy Độc Cô Sách không nói năng gì được, nhưng hai mắt của chàng vẫn tỏ ra không chịu khuất phục.

-Đinh Ngũ tử, hồn phách của tên này sắp du địa phủ rồi, hà tất ngu tử phải tốn công hỏi han y làm chi. Chúng ta ở đây chờ tin tức tới. Giang Lục ca bảo chúng ta phải đi Thái Hồ ngay đấy.

Ngọc Sương vừa cười vừa hỏi lại:

-Vừa rồi Thất muội đã thu lượm được tin tức gì của Giang Lục đệ thế?

-Lục ca bảo chúng ta phải đi ngay Thái Hồ, anh ấy nói đã kiếm được một người rất thích đáng.

-Nếu vậy chúng ta phải đi ngay, để mặc cho tên không biết điều này chết ở chùa Vô Cấu này càng hay.

Thiếu nữ áo đen dặt tay Ngọc Sương vừa cười vừa đỡ lời:

-Ngũ tử, chúng ta ở trong núi Cửu Hoa này đợi chờ tin tức đã nóng lòng sốt ruột lắm rồi, bây giờ nhân dịp này chúng ta đi Thái hồ thưởng thức phong cảnh ở đó thực là vui vẻ biết bao.

Ngọc Sương gật đầu, rồi hai người cùng nhảy qua hàng rào tường đi luôn.

Độc Cô Sách thấy thế cảm thấy mình vẫn còn hy vọng sống sót đối phương đã tưởng điểm trúng Thiên Tàn trọng huyết của mình rồi, nên mới ung dung bỏ đi như vậy và chúng có biết đâu ta có thể dùng nội lực tự giải được yếu huyết.

Ngờ đâu chàng vừa nghĩ tới đó, thì thiếu nữ áo đen bỗng quay trở lại, từ từ đi tới cạnh Độc Cô Sách. Ngọc Sương đứng ở trên bờ tường ngạc nhiên hỏi:

-Thất muội còn quay trở lại làm gì?

Thiếu nữ áo đen cười khẩy đáp:

-Em trông thấy tên Mộ Dung Bích này không hiểu tại sao vừa thấy mặt y là ghét hận liền. Em muốn cho y mấy cái tát trước khi chết cho bõ ghét.

Độc Cô Sách nghe nói tức giận đến chết đi được, chàng biết phen này mình không sao thoát khỏi sự nhục nhã của đối phương. Chàng chưa kịp suy nghĩ thì thiếu nữ áo đen đã đi tới trước mặt hai tay tát luôn chàng bốn cái. Bốn cái tát này rất mạnh, mặt chàng đỏ bừng và sưng húp lên mồm còn rỉ máu tươi ra nữa.

Khi mới bị tát cái đầu, Độc Cô Sách không sao nhận được sự nhục nhã này, nếu không phải bị điểm huyết không cử động được, thì có lẽ chàng đã tự tử rồi cũng nên.

Nhưng sau khi chịu đựng đủ bốn cái tát xong chàng lại không tức giận nữa, lửa giận đã tiêu tan hết, vì lúc ấy chàng đã nghĩ tới lời dặn bảo của ân sư Đại Bi Tôn Giả là phải nhẫn nhục nhất thời, mới mong tạo nên sự nghiệp lớn được. Chàng còn nhớ được khi Đại Bi Tôn Giả chưa học thành tuyệt học, vì muốn độ hoá một người rất hung ác, ông ta chịu để cho tên hung ác ấy đánh cho mình đầy thương tích, thậm chí còn thoi thóp sắp chết, nhưng rút cục đã đạt tới mục đích khiến tên đạo tặc hung ác nhất đời đã biến thành một đại hiệp đương thời.

Vì những lẽ đó mà chàng đã quyết định, bất cứ thiếu nữ áo đen này có phải là Ôn Băng hay không, hôm nay nàng ta tát mình bốn cái, sau này thế nào mình cũng cứu nàng thoát chết bốn lần.

Tát xong bốn cái, thiếu nữ áo đen còn muốn tát nữa. Ngọc Sương đứng ở trên bờ tường vừa cười vừa khuyên rằng:

-Thất muội, đối phương đã bị điểm trúng Thiên Tàn trọng huyết rồi, đã không khác gì là một cái xác chết, hiền muội hà tất phải ra oai với một cái thân mà như vậy làm chi. Chúng ta hãy đi Thái Hồ đấu với những kẻ sống chả thú vị hơn hay sao?

Thiếu nữ áo đen nghe nói nhìn Độc Cô Sách cười khẩy mấy tiếng rồi mới phi thân qua bờ tường cùng Ngọc Sương đi luôn.

Nửa tiếng đồng hồ sau Độc Cô Sách đã tự giải huyết được rồi, chàng giơ tay lên sờ hai bên má sưng húp nhưng vẫn gượng cười mà đi vào trong điện. Căn cứ thiên

phòng của Đại Bi Tôn Giả bám đầy mạng nhện và bụi bặm, Độc Cô Sách đoán chắc ân sư của mình rời khỏi nơi đây đã khá lâu. Chàng liền nghĩ bụng:

"Đã ba mươi năm nay rồi, ân sư chưa hề bước chân ra khỏi núi Cửu Nghi này nửa bước, sao đến ngày mình tham kiến thì đột nhiên ân sư lại đi đâu mất như thế? Chẳng lẽ ân sư đã biết Lục Đại Hung Tà đã tái sinh mà đi tìm kiếm Nam Môn Vệ sư thúc để bàn cách đối phó chăng?"

Chàng nhận thấy sự ước đoán của mình rất có lý, nhưng tiếc thay hiện giờ Nam Môn Vệ ở đâu chàng cũng không hay biết.

Chàng đứng ngẩn người ra giây lát không biết nên đi đâu cho phải, sau chàng mới quyết định đi Thái Hồ trước. Vì đi tới đó, điều thứ nhất có thể theo dõi thăm cử chỉ và hành động của Ngọc Sương với thiếu nữ áo đen. Điều thứ hai xem nhân vật ở Thái Hồ đã được Kim Phiến Thư Sinh để ý và định mời gia nhập bọn Cửu Đại Hung Tà là người như thế nào? Chính hay tà? Võ công của người ấy có cao siêu không?

Chàng đã quyết định như vậy rồi, liền lên đường đi Thái Hồ ngay. Nhưng chàng đã bị đau khổ một lần rồi, nên không muốn để nguyên bộ mặt cũ gặp lại Ngọc Sương với thiếu nữ áo đen, mà cải trang thành một đạo sĩ du phương (đi bố thí khắp nơi).

Khi tới Thái Hồ, vì nơi đây quá lớn rộng chàng kiếm mãi cũng không thấy bọn Ngọc Sương đâu cả, rồi chàng hàng ngày cứ đi thuyền nhậu nhẹt và thưởng thức cảnh đẹp của cái hồ rất có tiếng ấy.

Chàng du ngoạn Thái hồ mấy ngày liền, vẫn không thấy mặt bọn Ngọc Sương, trái lại chàng gặp Lu Y U Linh Điền Thúy Thúy. Tuy đã có duyên hợp thể với dâm nữ này rồi, nhưng lúc ấy chàng đang trúng phải nọc độc của Tây Thi Thiệt, thần trí đang mê sảng, nên chàng mới không nhận ra được đối phương là dâm nữ hung tàn và điêu ngoa này.

Tất nhiên Điền Thúy Thúy cũng không sao nhận ra được đạo sĩ trẻ tuổi và đẹp trai này là Độc Cô Sách đã mây mưa với mình ở trong Tây Thi cốc.

Tuy hai người không nhận ra nhau là ai, nhưng một nàng sắc đẹp tuyệt vời và một chàng thì đẹp trai vừa tuấn tú tao nhã, đã gặp nhau cả hai thế nào cũng phải để ý đến nhau mà liếc mắt nhìn nhau hoài.

Độc Cô Sách bỗng thấy thuyền của thiếu phụ áo xanh lá cây suýt tí nữa thì va đụng phải thuyền của mình. Cũng may tài ba lái thuyền của chàng khá tinh xảo, vội vàng bơi chèo đẩy thuyền của nàng nọ sang bên, nhờ vậy hai thuyền mới không va đụng nhau.

Thiếu phụ áo xanh thấy thế bịt mồm tùm tùm cười và còn đưa mắt tống tình chàng ta nữa.

Độc Cô Sách thấy thế nghĩ bụng:

- "Thiếu phụ áo xanh này xinh đẹp thực, từ sáng đến giờ ta đã gặp nàng trước sau ba lần rồi. Sao lại có sự xảo hợp như thế? Hay là..."

Chàng vừa nghĩ tới đó, thiếu phụ đã lên tiếng ca luôn:

- Sáng đi mây tối đi mưa, sáng sáng tối tối, dưới núi Mã Tích!

Độc Cô Sách nghe nàng ta ca xong, liền cau mày lại nghĩ bụng:

- "Đây là bài "Vân Vũ Từ" của Vu Sơn thần nữ gặp Tương Vương, bây giờ thiếu phụ này thay đổi mấy chữ bên trong dùng làm bài ca, ca đi ca lại mấy lần như vậy, chả lẽ nàng hẹn mình đến núi Mã Tích để gặp gỡ ngầm với nhau chẳng?..."

Chàng chưa nghĩ xong, thì thiếu phụ nọ lại ca tiếp:

- Cạnh núi Mã Tích có cái hồ, trên bờ hồ là chỗ tiên giáng, khi mặt trăng lên nơi đó vừa tĩnh mịch vừa mát mẻ, thực là nơi để Thần Nữ gặp Tương Vương...

Nàng càng ca giọng nàng càng đậm đàng và càng du dương, chỉ trong giây lát cả người lẫn thuyền đã đi mất dạng.

Nghe bài ca khiêu gợi một cách lộ liễu vậy, Độc Cô Sách cũng phải ngượng nghịu đến mặt đỏ bừng, bụng liền bảo dạ rằng:

- "Thiếu phụ này có sắc đẹp khuynh nước khuynh thành, nhưng cử chỉ và lời lẽ lại táo bạo như thế. Ta đã giả dạng thành đạo sĩ, mới gặp nhau có lần đầu mà nàng dám ca những lời lẽ đó để khiêu gợi và còn ước hẹn với ta nữa".

Tất nhiên chàng không để ý đến cuộc hẹn ước của nàng nọ, nhưng chỉ cảm thấy mặt nàng ta có vẻ quen thuộc lắm, nhưng không hiểu đã gặp nhau ở đâu? Sau nghĩ đi nghĩ lại rút cục chàng mới nghĩ ra được lai lịch của thiếu phụ áo xanh này, chàng biết nàng ta chính là Lục Y U Linh Điền Thúc Thúc, người đã tấn công lên Ôn Bãng ở trên núi Đại Hán Dương, nhưng chàng không ngờ nàng chính là người đã mây mưa với mình ở trong Tây Thi cốc vì lúc nào chàng cũng yên trí người đã vui vầy với mình là Mộ Dung Bích.

Vì biết đối phương là Điền Thúc Thúc cho nên chàng quyết định thể nào cũng đi phó ước. Sau chàng lại liên tưởng đến việc Ngọc Sương, Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ và thiếu nữ áo đen định đến Thái Hồ để kiếm một người gia nhập bọn Cửu Hung. Chả lẽ người mà bọn chúng định tìm kiếm đó là Điền Thúc Thúc chẳng?

Chàng đã biết rõ việc này, tất nhiên không khi nào để cho Điền Thúc Thúc nhập bọn với bọn hung ác kia, nên chàng định đi núi Mã Tích giả vờ thân mật với Thúc Thúc, một mặt tùy cơ ứng biến để làm công tác phản gián.

Chàng quyết định như vậy rồi, liền bơi thuyền tiến thẳng về phía núi Mã Tích.

Núi Mã Tích ở ngay giữa Thái Hồ bốn mặt đều là nước, trên vách núi có rất nhiều vết chân ngựa, theo lời đồn thì hồi xưa Tần Thủy Hoàng đã tới đây du ngoạn, và từ đó tới nay vết chân ngựa vẫn tồn tại ở trên vách núi cho tới bây giờ.

Trong lời ca Thúy Thúy có câu: "Khi mặt trăng lên". Nên chàng đoán chắc nàng ta hẹn gặp gỡ mình vào lúc đêm khuya, vì vậy chàng định đến chỗ gặp gỡ xem địa thế trước, rồi đến tối sẽ quay trở lại.

Hôm đó là mười bốn tháng Giêng, trước ngày Nguyên Tiêu tiết trời đẹp tuyệt, nên người du ngoạn rất nhiều, nhưng chàng phát giác trên hồ rất ít du thuyền, nhất là chỗ gần núi Mã Tích lại càng không có bóng người, chàng ngạc nhiên vô cùng.

Sau chàng thấy mặt trời đã lặn xuống đỉnh núi, mây đỏ như máu phản chiếu xuống mặt nước cũng đỏ ngầu như vậy, cảnh nơi đây lừng lẫy khắp thiên hạ, hầu như có một làn sát khí bao trùm. Chàng là người đọc rất nhiều sách nên khi thấy cảnh tượng này chàng liền kinh hãi thâm và bụng bảo dạ rằng:

"Đêm nay ta phải cẩn thận lắm mới được, đừng có để như ở Tây Thi cốc bị sa ngã vào kiếp số phong lưu mà không hay biết tí gì?"

Lúc ấy thuyền đã ghé vào bờ, trên bờ không có một bóng người nào hết, Độc Cô Sách đi vòng sang phía bên phải mấy trượng, cột chiếc thuyền của mình vào trong bụi lau, rồi chàng mới nhảy lên bờ.

-----oO-----